

УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ, НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ, РЕЛІГІЙ ТА ТУРИЗМУ
ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ
ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ ІМЕНІ Т.Г.ШЕВЧЕНКА

Скрипка вічності Володимира Олійника

Біобібліографічний покажчик

Хмельницький 2018

***Теплі зустрічі з читачами обласної бібліотеки
для дітей імені Т.Г.Шевченка***

ВІЧНІ СУПУТНИКИ

У восьмому класі, перед зимовими новорічними канікулами, я вибрав у шкільній бібліотеці книги для прочитання. З-поміж них – “Вибрані твори” Лесі Українки. Довгі зимові вечори спонукали до вдумливого читання. Твори дивовижної нашої поетеси так вплинули на мене, що я сам спробував віршувати. Описував красу сріблястої гімалайської сосни, яка зустрічала мене в парку, по дорозі до школи. Згадував осінні верби над ставком, над якими у вирій пролітали птахи. Відтворював у своїй уяві миттєвості Купальських загадкових святкувань із відлуннями прадавніх народних пісень...

Багато було списано зошитів та блокнотів більших і менших, аж поки не з’явилися окремі вірші, які надрукували в газетах. Допомогли становленню таланту літературні студії в Кам’янці-Подільському і Хмельницькому, наставники Віра Шпильова, Іван Покотило, Микола Тищук, Іван Іов, Аполлінарій Мацевич, Микола Мачківський, Броніслав Грищук.

А ще – постійна любов до читання різних-різних книжок. Том за томом брав у сільській бібліотеці Жуля Верна і Михайла Стельмаха, Вальтера Скотта і Олеся Гончара, Жорж Санд і Марка Вовчка. “Кобзар” Тараса Шевченка сколихнув душу, відкрив Україну, змусив замислитись над минулим і сучасним. Згодом заповонила юного читача джерельна поезія Ліни Костенко, а її “Маруся Чурай” аж забивала дух.

Щасливою ластівкою стала моя перша поетична збірка “Скрипка вічності”. Її благословив сам Олесь Гончар. “В них (віршах) справді квітне рідне слово...” – писав у листі Олесь Терентійович.

Це надихало і наснажувало. У віддарунок за надіслану кишенькового формату збірочку, знаменитий земляк, Шевченківський лауреат Кость Гордієнко надіслав молодому поету свій вагомий двотомник добірної прози. А неперевершений Микола Сом написав: “Від них (поезій) повіяло на мене свіжістю і чистотою мого незабутнього друга Василя Симоненка”. Це для мене як літературні премії і відзнаки, як свідчення спадкоємності поколінь творців рідного Слова. З мого дитинства, юності, улюблені письменники як вічні супутники

для мене, вічні співрозмовники.

Держава рідної мови буде міцнішою і могутнішою, як буде в ній більше й більше надійних оборонців. Ставайте до їх лав, мої юні друзі. Наснажуйтеся добрими книгами. Будьте дієвими у розбудові української України. Ми будемо цікавими світові скарбами національної духовності, літератури, культури.

Як заповідав Сковорода: пізнавайте себе, розкривайте свої таланти, даруйте їх людям. Примножуйте добро і любов, як заповідають нам наші вічні супутники.

Володимир Олійник

ГЛИБОКИЙ ЛІРИК І ФІЛОСОФ

Поет, літературний редактор, голова літературної спілки “Поділля”, член Правління ВГО “Український клуб” – це про подолянина Володимира Олійника.

“Знову п’ятилітній в сні до мамі йду...”

Народився Володимир Григорович Олійник 10 березня 1962 року в мальовничому селі Лугове, що на Ярмолинеччині Хмельницької області. Його батько Григорій Григорович, закінчивши Київську сільськогосподарську академію, тривалий час працював інженером у колгоспі, а мама Поліна Федорівна була вчителькою математики у місцевій школі. Дідусь Григорій у 1944 році загинув у Карпатах, а другий дідусь Федір теж воював на фронтах Другої світової війни, мав поранення. По війні тяжко працював, до праці привчав і малого Володю. Вчив стругати дошки, але його земне життя скінчилося, коли хлопчикові було 7 років. Теплі та сердечні стосунки мав Володя із бабунями. Бабуся Фіона – дружина діда Федора – щиро раділа хлопчикові, коли він після школи забігав її провідати. Таким же улюбленим онуком був він і в бабусі Ганни, вдови по дідові Григору, яка виховувала його з колиски. “Той поетичний світ, який маю в

душі, великою мірою був ще з дитинства закладений в мене бабунею – її піснями, легендами й переказами, біблійними оповідями, молитвами. Це великий духовний заряд народної пам'яті, високої моральності, незнищенності народного духу наперекір системі, яка топтала святе.

Оця духовність, велика любов до читання і постійне захоплення напевно вічнотлінливим світом рідної природи, й спонукали до творчості” – згадує Володимир Григорович.

З бабусею Ганною

Під впливом поезій українських письменників, особливо Лесі Українки, Андрія Малишка, у 8 класі юнак Володя почав писати вірші. Захопився фольклором, записував народні пісні, які наспівувала йому бабуся, вів щоденники, мріяв про творчість.

– Заспівай мені, бабусю,
про зозульку на калині,
Заспівай про козаченьків,
що рушають у похід,
Про Василька-Василечка,
у якого очі сині,
Заспівай мені, бабусю,
про козацький славний рід.

– Ти навчи й мене, бабусю,
ці пісні такі красиві,
Що, немов, летиш у небо
жайвором чи солов'єм...

І Тарасику всміхнулась,
мудро так бабуся сива:

– Так, мій хлопчику-козаче,
бо душа у пісні є!

*(Із вірша “Бабусині пісні”.
Збірка “Калинова сопілка”)*

Закінчивши Лугівську восьмирічку, Володя Олійник продовжив навчання у середній школі № 3 міста Хмельницького.

Захоплювався поезією, продовжував писати вірші. По закінченні школи, почав працювати на меблевій фабриці та посилено готуватися до вступу у вуз.

У 1980 році його мрія здійснилася: став студентом Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (філологічний факультет, українська мова й література). Невдовзі юнак почав відвідувати літературну студію при газеті “Прапор Жовтня”, в якій 16 січня 1981 року і з’явився його перший друкований вірш “Сільські музики”:

З братом Григорієм

...І вигравав до щему дядько Яків,
І я, малий, над вальсом древнім плакав...
Така ж у них непом’ята душа,
Хоч вже не раз пройшли вогонь і воду,
І музика стара, як світ. На моду
Дядьки переладнатись не спішать.
На весіллях і похоронних маршах
(Таке життя, така у нього суть),
Не збагатіють, та й про це не марять,
А для душі ці труби понесуть.

І понесуть. І стане людям тісно,
Запрагнеться відкритись і зійтись.
І оживе забута, вічна пісня –
Сільський оркестре мідний, озовись!

*(Із вірша “Сільські музики”
Вибрані твори. Кн. 1)*

А потім був дебют в обласній молодіжній газеті “Корчагінець”. Аполінарій Мацевич – відомий на той час подільський письменник, так відреагував на творчість молодого студента-філолога: “Він справді поет”.

У 1984 році Володимир Олійник з відзнакою закінчив інститут, а потім відбув службу в армії.

У 1986 році почав працювати науковим співробітником державного архіву області. Згодом став секретарем у справах неповнолітніх

Хмельницького райвиконкому, коректором Хмельницького редакційно-видавничого відділу. І де б не працював Володимир Григорович, його не полишала творчість.

“Хороші твори народжуються з любові до людей, до світу, в якому живеш, який хочеш бачити кращим, чистішим і добрішим”, – зізнається поет. Його поезії, починаючи з 1981 року регулярно публікувалися в районній та обласній періодиці, в газетах “Молодь

Поет В.Олійник. 1990 р. України, “Друг читача”, журналах “Жовтень”, “Прапор”, “Україна”, в альманахах “Хмельниччина літературна”, “Сто поезій ста поетів” та інших виданнях.

1990 рік був ознаменований у творчості поета виходом в світ першої збірки “Скрипка вічності”.

Байдужість не зросте у тих серцях,
Де квітне Слово, висіяне Вами...
Рятуймо його. Сколите тернами,
Воно пройшло гіркий і чорний шлях.

*(“Урок рідної літератури”.
Із збірки “Скрипка вічності”)*

Або ось таке сокровенне:

Омити лице від гризот світових і золи,
Махнути рукою привітно небесним веселикам...
Світає... Шипшиновий кущ усміхнувся мені,
Легкий вітерець жартома розкуйовдив волосся...
Я, мамо, вернувся. Я – вдома, і диво збулося...
Ішов я на сонце, що сходить в твоєму вікні...

(Із збірки “Скрипка вічності”)

Цю збірку поезій високо поцінував патріарх української літератури Олесь Гончар: “В них справді квітне рідне Слово, відчувається, як глибоко Ви цінуєте творчість майстрів українського письменства, зокрема наших славетних класиків”.

А далі були видання “Обеліск на шкільному подвір’ї” (1991), “Краплинка неба” (1993), “Вертають на Вкраїну журавлі” (1994). Ці

перші поетичні збірки благословили у світ Кость Гордієнко, Микола Сом, Булат Окуджава, Микола Жулинський, а Дмитро Павличко писав: "...Є серед Ваших творів і дуже міцні, і дуже гарні речі, там, де пишете про болі України, про понівечену природу і мову".

Земле, колиско моя галактична,
Розгойдана на семи вітрах.
Сонце ранкове, вода кринична,
Вічності битий шлях.

Доленько, нам по шляху мандрувати
Меридіанами літ...
Тільки б вернути до отчої хати,
Звідки вийшов у світ.

А по долинах цвітуть незабудки,
Сонцем пахне земля, –
Дивна планета радості й смутку
Всесвітом кружеля.

(Із вірша "Монолог юнака, звернений до землі". Вибрані твори. Кн. 1)

Наступні роки – не менш плідні. У 1995-му В.Олійник видав збілочку для дітей "Калинова сопілка", де вміщено поезії про любов до отчого краю, рідної природи, материнської мови.

Моє село, найкраще в цілім світі,
До нього небо сонце прихилля...
Живуть у нім дерева, люди, квіти
І їм усім дає тепло земля.

("Рідна земля", збірка "Калинова сопілка")

З-під пера поета виходить ще одна книжечка для дітей "Загадки чарівної країни" (2007 рік). Ці повчальні, часом смішні та дотепні загадки легко запам'ятовуються:

Стоїть у лісі дід кремезний,
Гойдає тисячу внучат, –
Як на вітрах осінніх змерзнуть –
Стрибають дідові з плеча.

("Дуб і жолуді")

У передмові до книги поезій "Полум'я пам'яті" (1995)

В.Олійник пише: “Приторкнеться чиясь небайдужа душа до цього поетичного Слова і спалахне в ній полум’я пам’яті. І збентежить серце. І нагадає, хто ми, чиї ми діти і онуки. Нагадає про дідів і прадідів, які грудьми встали проти шквалу війни, щоб відстояти землю Вітчизни, на якій народились і вирости”. Отож, йдеться тут про людину і війну, людину і пам’ять, мужність і відступництво, долю вдовину і голос дівочий з німецької неволі. Такі вірші проникають глибоко в душу, не залишають байдужими нікого – ні малого, ні старого.

У минуле – все далі і далі відходить війна,
Пам’ять тихо горта сторінки...
Обеліски. На них – імена, імена...
І роки, і зірки, і вінки...

(Із збірки “Полум’я пам’яті”)

Особливий акцент у творчості в 90-ті роки поет робить на вихованні в українській молоді почуття національної свідомості, патріотизму, гідності. У книжечці “Слово гетьмана Богдана” поет емоційно розповідає про мужність та хоробрість, честь та відвагу наших національних героїв – славних лицарів національно-визвольної боротьби під проводом Богдана Хмельницького, його бойових побратимів. Героїчне життя цих козацьких лицарів є джерелом натхнення і прикладом для всіх наступних поколінь:

Сповідаймось, панове-братове, при чесній свічі...
Все минуще у світі минуцім – багатство і слава.
Все у Леті зникає: кричіть, шаленійте, мовчіть...
І лиш той не пощезне, хто має народ і державу.

(Із збірки “Слово гетьмана Богдана”)

Такі вірші досить актуальні і сьогодні, коли на Сході України вже котрий рік йде війна.

Ліричні, патріотичні, такі, що проникають глибоко в душу вірші В.Олійника помітили композитори, багато поезії було покладено на музику. У кінці 90-х років видано збірку пісень “Материнка” (1999), до якої ввійшли надзвичайно мелодійні, гарні твори, які активно використовуються.

“У поезії Володимира Олійника пульсує шевченківська пристрасть, щира любов до України і гнівне несприйняття зла, кривди, несправедливості” – пише у передмові до збірки “Під Кобзаревою

***Зустріч із юними читачами обласної бібліотеки
для дітей імені Т.Г.Шевченка***

зорею” (2002) Ю.Блажевич. До неї поет зібрав вірші про Тараса Шевченка, рідну мову, Україну. Згодом цю книжечку було двічі перевидано, значно доповнено цікавими новими творами та перекладами про життя і безсмертя Кобзаря – геніального сина України Тараса Шевченка.

І Україна йде до Кобзаря
І, похилившись, плаче над труною
І Сина, і Отця, і свого Духа...
І простягають руки з небуття,
Скалічені, розстріляні, голодні, –
Його землі стражденної страждальці,
Його, ще ненароджені, брати...
...А він пливе над головами всіх,
На ту гору, на гору ту Чернечу,
Що над усі паміри й еверести
Для нас найвища...

*(“Балада про смерть і безсмертя”.
Із збірки “Під Кобзаревою зорею”)*

У 2005 році з-під пера поета вийшла нова книга поезій “Небесний Ключ Білих Лелек”. Віра, Надія, Любов, Вітчизна, Простий трудівник – герої його поезій, його печаль, його любов.

Під ноги совісті не кину.
Почую з-поміж дивозвуч:
Летить до Тебе, Україно,
Лелек
Небесний
Білий
Ключ...

(Із збірки “Небесний Ключ Білих Лелек”)

Скільки теплих, сонячних поезій адресовано землякам, рідним: “Лугове. 1996. Покрова”, “У кожного своя Україна...”, “Балада про маму і сонце”, “Лугівська акварель”, “Послання далеким селам” та інші.

На Великдень я йшов до батьків.
На долині зустрівся з лелекою...
Кущ шипшини для мене зацвів,
Жайвір-братик вітався здалека...

Рідно пахла квітнева трава,
Переплесками річка сміялась...
Вся земляця – воскресла, жива
З Божим небом святково віталась.

А ще ціла серія віршів, присвячених близьким і шанованим людям, митцям:

Спасибі, Тобі, Господи, за все.
За світ прекрасний, створений Тобою,
За душу, переповнену любов’ю,
За день, що в голубінь мене несе...

(Михайлу Андрійчуку. Із збірки “Небесний Ключ Білих Лелек”)

У двохтисячні роки Володимир Григорович особливий акцент у своїй творчості зробив на поетичних творах для дітей. З-під пера поета виходить серія книжок-абеток для найменшеньких читачів: “Абетка юних українців” (2008), “Абетка юних козаченьків” (2008), “Абетка юних українців” (2010).

Це своєрідні подорожі до країни знань. На кожну букву алфавіту подано цікавий пізнавальний матеріал, дотепні гарні віршики, в яких розкрито красу рідної землі, образи відважних героїв-козаків, видатних людей, які вчать любити рідну Вітчизну, шанувати її звичаї і традиції. “Абетка юних українців” формує у дітей почуття справжнього патріотизму, вірності українським традиціям, шанобливого ставлення до рідної історії:

Мама у тебе найкраща, єдина,
Мудра і добра, ніжна, ласкава...
Мати єдина у нас – Україна:
Мальви і маки, мужність і слава...

(Із “Абетки юних українців”)

У 2008 році побачила світ перша книга підсумкового зібрання творів Володимира Олійника “Вибрані твори”, до якої увійшли поезії, балади, поеми-цикли, пісні, рубаї, загадки, абетка для дітей. У наступні роки – 2009-му та 2010-му вийшли друга і третя книги “Вибраних творів”. До перших двох в основному увійшли твори із ранніх збірок поета, а третя містить поезії останніх років двохтисячних. “Вихід у світ такого повнокровного видання поетичних творів Володимира Олійника – це чергове відкриття усьому українському загалові барв нашого Поділля. Вважаємо появу книг “Вибраних творів” ще одним кроком в утвердженні українського художнього слова та подією у літературному житті України” – пише кандидат філологічних наук Валентина Філінюк.

Цей тритомник – гарний ужинок добірних поезій, які чарують і дивують, спонукають і захоплюють, надихають на добрі справи та змушують замислитися над категоріями і поняттями вічності.

Людино! Хай добро тебе веде,
Хай совість світить,
Мов маяк у морі,
Завжди в житті
 У radoщах і в горі.
Бо світ земний один
Й життя одне:
Нехай воно тебе не обмине.

(“О, світей мій!..”. Вибрані твори. Кн. 3)

У 2012 році Володимир Олійник подарував маленьким читачам збірник поезій, “Родина, я і Україна”. Ця книжечка несе в собі потужний виховний потенціал. Поезія живого зворушливого слова написана зрозумілою, доступною та багатою образною мовою.

Мова – справжнє диво,
В ній панує лад.
Мова рідна –
Богом нам дана.
Мова – мов криниця,
Де не видно дна.

(Із збірки “Родина, я і Україна”)

“Автор вміє заглибитись у внутрішній світ ліричного героя, від імені якого і веде віршовану оповідь про “Рід”, “Родину”, “Україну”. Поняття Вітчизни автор не обмежує малою батьківщиною – Поділлям, а розширює до всієї України. І наголошує, як важливо, щоб у сім’ї, родині та в усій Україні панували лад, злагода і мир” – аналізує збірку-абетку Володимира Олійника відомий культуролог Микола Кульбовський.

Пробував себе поет і в драматургії. У 2017 р. з-під його пера вийшла драма “Хрещена доня Кобзарєва”. Теплі та щирі стосунки пов’язували Великого Кобзаря з талановитою українською письменницею Марком Вовчком. Він розумів її велику душу, цінував великий дар та шанував її велику любов, називав її донею. Отож, двом найбільшим талантам літератури, як називав їх Іван Франко, їх незвичайній дружбі присвячено цей драматичний твір.

Особисте життя Володимира Григоровича склалося так, що доля подарувала йому зустріч із талановитою подолянкою, поетесою Катериною Куян, яка стала йому дружиною. Зі щемом у серці він згадує роки життя з цією незвичайною і мужньою жінкою, адже невиліковна хвороба забрала Катрусю, як називав її поет, зовсім молодою ще у 2000-му.

Іще разом...

Ти чуєш, як душа беззвучно плаче?..

Казала:

“Як за все тобі я вдячна!”.

Казала:

“І без мене будь щасливий”.

Два дні по тобі

відридала злива...

*(“Пам’яті Катерини Куян”.
Вибрані твори. Кн. 2)*

Як щедрий дарунок залишилась донька Наталя – теж талановита поетеса, до речі, дипломантка міжнародної українсько-німецької премії ім. Олеся Гончара у 2010 році за поему “Олесеві обереги”.

Не байдуже, з великим болем, тривогою сприйняв поет-подолянин Володимир Олійник події, що відбуваються в рідній Україні в останні роки. Вірші про наше сьогодні, писані під знаком невмирущого

З дітьми Олександром і Наталочкою Шевченка, зібрав у двох збірках: “Поборемо” (2017 р.) та “Нескорений народ” (2018 р.). В них все – любов, тривоги, віра і надія поета на перемогу і щасливе майбуття нашого нескореного народу:

Нескорена, згорьована земля...
Дай, Боже праведний, і мужності, і сили,
Щоб згинула навек огидна тля,
Дай, Боже, Україні дужі крила!

*(Із нової книги поезій
“Нескорений народ”)*

***Шевченківські дні в обласній бібліотеці
для дітей імені Т.Г.Шевченка***

І сьогодні Володимир Григорович Олійник у творчому пошуку, радує шанувальників поетичного слова публікаціями нових творів, публіцистичними статтями. Володимир Григорович очолює Хмельницьку міську літературну спілку “Поділля”, веде широку громадську літературну діяльність. Він – частий гість у бібліотеках, школах області, популяризує рідну українську мову, несе в душі підрастаючого покоління добірне українське слово. Тож успіхів, здоров’я та доброго йому ужинку на щедрій літературній ниві.

ІЗ ЛИСТІВ ТА ВІДГУКІВ

“...Книжечку Вашу одержав, та, на жаль, не мав змоги одразу подякувати, тож роблю це нині, коли випало, нарешті, прочитати Ваші поезії. В них справді квітне рідне слово, чувається, як глибоко Ви цінуєте творчість майстрів українського письменства, зокрема наших славетних класиків. Вітаю Ваш дебют, щасливих Вам творчих доріг”.

17.07.1991. Київ

О.Гончар

“Я сердечно вітаю Вас із першою ластівкою! При читанні таких віршів на мене повіяло свіжістю і чистотою мого незабутнього друга Василя Симоненка”.

01.09.1991

М.Сом

“...Є серед Ваших творів і дуже міцні, і дуже гарні речі, там, де пишете про болі України, про понівечену природу і мову”.

1990

Д.Павличко

“Книжки імпонують свіжістю думки і бентежною силою уяви. Україна, народ, земля, шалений час – ось виміри поетичної мови Володимира Олійника. Та ще відповідальність, щоб слово було потужним і самобутнім. І це йому вдається...”.

1995

І.Іов

“Бачу вірші різних років написання, але їх всіх переймає любов до рідного краю, до роду, до землі своєї, вони всі духовно будуючі, не заземлюють почуття до бід і тривог, а навпаки, погляд підводять догори, до золотої булави в небі, до цього таємничого ключа, який завжди знаходить дорогу до України...”.

М.Жулинський

“...Начитався Ваших віршів – і відтанув душею. Все таке близьке мені, рідне, хвилююче. Буду ще не раз повертатися до “Небесного Ключа Білих Лелек”, бо Ви поет справжній, нутрянний, глибинний... Горне світло проливається зі сторінок в душу”.

2008

П.Сорока

ПРО ТВОРЧІСТЬ ВОЛОДИМИРА ОЛІЙНИКА

РІД, РОДИНА, Я, СІМ'Я ТА УКРАЇНА

*Віршована збірка-абетка
Володимира Олійника “Родина, я і Україна”,
видана п'ять років тому, за тематикою
актуальна і сьогодні, і будь-коли.*

Одні видають абетки, щоб малюки засвоювали букви. А Володимир Олійник створив поетичну абетку, щоб підлітки, читаючи її, запам'ятовували прописні істини життя та заповіді Божі, щоб виховували чесність, чемність, чуйність, працьовитість, шанобливість, щедрість душі. Кожній із цих чеснот присвячений вірш під відповідною літерою.

Особливий акцент робить поет на найважливіших категоріях буття – вірність друзям, сім'ї, родині, Україні:

*Я щасливий, бо живу в родині.
Всім нам, як гніздечко, рідний дім.
Гордий я, що маю Україну,
Бо вона – родина нам усім!*

Загалом збірка охоплює понад 70 віршів-образів. Відкривається, зрозуміло, літерою “А” – “Абетка родинна”. Неможливо утриматися, щоб не процитувати цей “програмний” вірш:

*Абетку родинну я вам пропоную:
Родина – колиска життя.
На свято родинне і діти, й онуки,
Як птахи щасливі, летять.
Дідусь і бабуся, немов голубочки,
Весілля у них золоте:
Дзвенять голосочки, неначе дзвіночки,
Онуки співають про те,
Як люблять вони свою рідну родину,
Яка у житті їх веде.
Як любить родина свою Україну,
Хай щастям наш повниться день!*

Досвідчений літературознавець може углядіти недосконалість, недостатню заримованість окремих віршів. Але за змістом і викладом

вони природні, гранично щирі, вражають свіжістю поетичного бачення та яскравістю метафорики, а також спонукають до роздумів.

Характерною особливістю віршів Володимира Олійника є їхня чітка сюжетність, місцями побудована на поетичній антитезі, що додає гостроти сприйняття образів.

Автор вміє заглибитись у внутрішній світ ліричного героя, від імені якого і веде віршовану оповідь про “Рід”, “Родину”, “Україну”...

Поняття Вітчизни автор не обмежує малою батьківщиною – Поділлям, а розширює до всієї України. І наголошує, як важливо, щоб у сім’ї, родині та в усій Україні панували лад, злагода і мир.

Абетка Володимира Олійника не позбавлена мотивів сакральності. Вірш “Церква” присвячений Шевченковій церкві – “...символу духовності в складний, суперечливий час...”, яку “вся Україна будує”. “Молитва” може слугувати взірцем звернення дитини до Бога:

*Помолюся за родину, помолюсь за Україну,
За народ свій рідний помолюсь.
Стороною хай обходять нас всі біди і невдачі.
З Богом в серці я нічого не боюсь.*

Морально-етичній проблематиці, що постає перед школярем, присвячені вірші “Обов’язки”, “Одяг”, “Порядок”... Автор намагається розділити з юним героєм його радощі і біль, що ятрить серце. Очима школяра замальовується гама барв рідного Поділля (“Вишня”, “Горіх”, “Вікна”). А вірш “Жито” написаний в образно-ритмічному народному стилі дитячого хороводу:

*Жито-житечко, зароди!
Небо-небочко, дай води!
Дай дощу на рясні поля –
Звеселиться тоді земля.*

Вчитуєшся в окремі вірші і між рядків відчуваєш ідейну цілісність автора, вловлюєш гостроту його соціального мислення. Особливо у віршах “Єдність”, “Злагода”, “Здоров’я”...

Завершується збірка віршем на “Я” – “Я і сім’я”, який може бути

визначальним майбутньої долі школяра:

*Отакий я хлопчик з України:
Працьовитий і кмітливий я.
Бо виховує мене моя родина,
Бо ростить мене моя сім'я.*

Микола Кульбовський
(Проскурів. – 2017. – 2 березня)

СОНЯЧНОСЛІВНОЇ ПОЕЗІЇ ВІНОК

Із часів написання Володимиром Олійником першої збірки “Скрипка вічності” пройшов вже добрий десяток років. Пройшов плідно, натхненно, щедро! І сьогодні вже перед нами вибрані твори, дбайливо укладені автором.

Слово українське, авторське зростало під могутнім крилом класичної літератури. Тому і бачимо шанобливий уклін перед Каменярем, в якому чується розуміння і нагальність пробудження нації:

*– Мойсею мій, гряди! Розбий окуви,
Вселюдським духом вбогому явись!
О, віродись моє убите Слово,
Народе мій розп'ятий, віродись!*

(“Франко пише “Мойсея”)

Таке відродження може розпочатися тільки з усвідомлення першопочатків, Шевченкових сонячних стовпів, вишневих садів, козацької конституції та братерського єднання. До цього і нас повертає подільський поет: – *Отямтесь, діти, ви ж таки народ! Єднайтесь, брати, хто серцем чесний, хто в Правди не чекає нагород* (“Кантата”).

І лицарську письменницьку звитягу автор реалізує силою слова, його турнір – це паперовий лан, саме тут поезія в своєму народнопісенному вияві промовляє душею Чураївни: *Папір – духовне поле битви, Благословен будь, час її пера!* (“Скрипка вічності”). Звідси і починається життя, звідси починається любов, звідси починається Людина і Україна.

З народної пісні, з волошкового простого слова починає кожен справжній поет, так і Володимир Олійник згадує, як він з Іваном Іовом вишукував по зернині чумацькі, сирітські, бурлацькі, колискові

пісні, а потім вже і власна поезія зростала на тому полотні: *А слово твоє неприкаяне і полум'яне, розносить барвінками рідні пісні по світах, бо справжня поезія, брате, як Фенікс той Птах... Пісенних джерел копачі ми – поети...* (“З Іваном Іовом збираємо фольклор”). А далі... Далі долю слова леліють вчителі-словесники, недарма автор пише теплі слова про педагогів, оскільки сам за фахом філолог, з трепетом стверджує:

*Не ради почестей-винагород
Йдете у клас – у цьому вища сутність:
Допоки мова є, то є – народ, –
Урок Ваш вічний, бо за ним майбутнє.*

(“Урок рідної літератури”)

І зростає впевненість, що прийдешні покоління житимуть у злагоді зі своїм серцем, з краєм дитинства, з любов'ю до матері, де життя вимірюється Сквородинівськими категоріями: *все життя в праці*, оскільки “*Одне справдешнє – село і мама*”; душа людська там, де “*в маминім серці жнивує серпень*”, де “*м'ятна тиша надвечір, стомлене сонце присіло мамі на плечі*”.

Літня “Балада про перші жнива” прокладає в юній душі сонячну дорогу “*від хліба і до Хліба*”, бо немає більш “сродної” серцю українця праці, аніж хліборобська, на це і звертає читацьку увагу митець.

Кожна людина в цьому світі неповторна, будує унікальний шлях, долає свої перехрестя, “*у кожного своя Україна, як і своя любов*”, та головне, щоб у нас був один дороговказ – вірне серце і все те, з чого починається рідна земля, – “*із маминих рук і тепла, ...з бабусиних дум і пісень, ...із сходжених батьком полів, ...з коханого дотику рук*”. Отака вона – філософія життя Володимира Олійника.

Людська пам'ять береже такі щасливі миті, та мусить вона нагадувати нам і про тривожні часи нашої драматичної історії – Велику Вітчизняну війну, війну в Афганістані. Не оминає цей біль і поетичні рядки збірок “Обеліск на шкільному подвір'ї”, “Полум'я пам'яті”. Пекучими стали для посивілих матерів та зажурених дівчат барвінки блакитні та подільські верболози, оскільки невідворотно “*надали й шелестіли синові весни*”, знищені Афганом (“Балада про барвінки”).

На жаль, не тільки такі світові катаклізми крають навпіл людську долю, і в мирний час страждають дитячі незрадливі душі через горібатьків. Сердечним боєм, а не словами виписана “Балада про глиняне лошатко”, і кожній майбутній родині візьму сміливість зачитувати рядки, для перестороги:

Хтось маленький в заростях малини

Виліпив руде лошатко з глини...

І послав у білий світ лошатко,

Щоб воно вернуло маму й татка...

Хочеться, щоб не руді лошатка мандрували світом, а тільки дитячий сміх та веселощі лунали над нашим подільським краєм, щоб раділа наша малеча, розгадуючи загадки із веселкової дитячої збірочки “Краплинка неба”, які з батьківською любов’ю написав Володимир Олійник. Через конденсацію прихованого змісту та пильних спостережень за навколишнім світом веде письменник своїх читайликів до пізнання секретів природи рідної землі.

Щаслива родина, коло справжніх друзів, улюблена справа – ось життєстверджуючі ідеали майстра художнього слова. Після читання “Монолог, зверненого до друзів” з щемом береш телефонний довідник, відшуковуєш давні записи... – кілька гудків, і давні друзі, свідки твого дитинства, збираються знову разом: *От зібрати би друзів до купи, Тих, що час і вітри розмели, І, забувши невдачі й розлуки, Посадити усіх за столи. Мати б хліба внесла пшеничного, Батько б яблучне вніс вино... Затягнули б розкуто, не нищечком, Сумовиту козацьку знов.* Знову і знову лунає в поетичних текстах мотив музики, народної пісні, її об’єднуючої сили, пісня береже нас, тримає на зв’язку з родиною: *Вірю, чує братик з-поміж схем і креслень, “По садочку ходжу...” – ту, що батько вів* (“Пісня для сина”).

Поезія Володимира Олійника надзвичайно музична, має чіткий ритмічний малюнок, дозволяє легко композитору вибудовувати музичні фрази, до прикладу “Це осінь, це осінь, це осінь” наповнена метафорами “музика туги”, “мелодія флейти нічної”, “печальна сюїта дощу”, “скрипка, що плаче вночі”. Таку тенденцію до музичності спостерігаємо й в інших поезіях,

де образи будуються на лексемах цього семантичного поля: *Твоє ім’я як музика для мене, Як музика мені ім’я твоє, ...Співає серце солов’єм*

схмелілим, співає пісню, сонячна, тобі (“П’ятнадцятий акорд”). Заповітом для усіх закоханих в пісню звучить “Монолог Назарія Яремчука”:

*Хай пісні злітають, як птиці
В рідне небо наших надій,
Хай всевишня Любов святиться
В Україні незгасній моїй!
Бережіть її, браття і сестри!
Захистіть від неправди і зла...
Їй навіки віддав своє серце
І своїх два пісенних крила.*

Свої музикослови присвячує Володимир Олійник насамперед жінці, вона для нього – вища істота, часом земна і пристрасна, інколи далека і чиста, але завжди щира, справжня, і тільки для неї в серці розквітає найвище почуття – Кохання: *Ти в моїй любові чистій скупана, я ж скупався у твоїм волоссі... Ця любов – не крадена, не куплена, це бажання наше, що збулося. У жінці – початок життя та його продовження, секрет вічної молодості, неперервності буття, її почуття несуть нас “над дивними квітучими садами, понад минулим нашим і майбутнім в мить життя”.* Жінку, як світ, треба відкривати вперше і назавжди, тримати її під своїм сильним крилом: *Ти мені просто, як перша пісня, – Раптом прийшла – і навік залишилась. Щоби на світі жилось не тісно, До мого серця ти прихилилась.*

З бажанням подарувати цілу любовну симфонію коханій написана збірка “Пісня про Лілею”, де кожне зізнання – це новий акорд, новий відтінок найвищого людського почуття, за яке не шкода й життя віддати, за яке подяку складають Господу.

І зовсім не викликає сумніву суперечлива природа жіночої душі, майстерно змальована автором, в таїнах серця якої день змінюється ніччю, солодка утіха – гірким прозрінням, сльози – щастям, бо усе це має “запах лотосу, блаженства хміль, присмак вічності” (“Ви зовсім близько”). Відвертість, розкутість і водночас до певної міри цнотливість викладу дають простір для читацьких асоціацій та уяви, лиш кілька деталей – і цілий світ стосунків жінки та чоловіка постає перед нами:

*Ти іскру кинула – і запалав вогонь:
Вже не душа, а полум’я ватра...*

*Свої долоньки притули до скронь,
Ти – моє Нині, моє вічне Завтра.*

Свої літературні смаки поет реалізує в пошуку ідеальної віршованої форми, в авторському доробку рубаї, верлібри, білі вірші, поеми-цикли, п'ятивірші, елегії, сонетні та баладні форми, котрі зустрічаються майже в кожній збірці. Наскрізь сонячною назву поезію Володимира Олійника, лексема сонячний часто вживана у сполученні з різними одиницями (дорога, тривога, посмішка, стежинка). Прадавньо-українське начало відчувається в такому письменницькому сонцешануванні, а тексти з таким емоційним навантаженням вселяють тепло, надію, безпеку та гармонійність. Знайомство з дивовижним світом сяйва та затишку, тривог та сподівань подарує вам читання вибраних творів талановитого митця Слова.

А своїм читачам та поціновувачам слова розкриває врешті-решт секрет сонячнослівної поезії Володимир Олійник:

*Як вірші пишуться? Не пишуться вони,
А б'ють немов джерела з глибини.
Якщо душа не стогне від намулу,
Дзвенітиме струмочок осяйний.*

Отож, розкривайте і ви таємниці щирого подільського поетичного слова!

Валентина Філінюк,
кандидат філологічних наук

“СПОВІДАЙМОСЬ, ПАНОВЕ-БРАТОВЕ, ПРИ ЧЕСНІЙ СВІЧІ”

Це не лише рядок із вірша-монолога “Слово гетьмана Богдана”, це, безперечно, й кредо поета – Володі Олійника. Але ж сповідь для нього – це не тільки розмова з Богом. Це чесне одкровення перед своїм читачем. Ба, навіть перед тими, хто в силу обставин ніколи не прочитає поезій, їм адресованих. Це – славні лицарі, що ожили у його віршах і нагадали: ми були отакими, а ви – які? Для когось Максим Кривоніс, Данило Нечай, Іван Богун, Богдан Хмельницький – сива давнина, для поета – це сьогодення. Ті ж долі, ті ж проблеми, ті ж чесноти, – або вони є, або їх нема. А значить: друзів дитинства Сергієві повернутись додому з чужого Афгану “в цинковім”, а Гнату-Ігнацію “в оркестри ресторанний”

“дути у трубу”. У вірші-строфі “Пам’ять” – весь Володя:

О, як всіх вас я хочу зберегти,
Не загубити ваших душ світи, –
Мої далекі, рідні мої люди,
Святі свічки у ночах самоти.

І тому однаково живі для нього “трагічний гетьман, України син” Іван Мазепа, і син Поділля поет-воїн Володя Булаєнко, і рідний дід Григір, “що конюхом був простим і гречкосієм”, з яким не довелося бачитись через ту ж війну. Здається, так далеко від нас Велика Вітчизняна, але як болить вона поету. “Понад трагедії земних століть Скорботна жінка у селі стоїть і на руках її убитий воїн”. “А Україна – вічна удова – сплюндрована, розтерзана, розбита”, “Сину, дитинство моє розстріляне Рученята до твого тягне”, “Плаче дядько Петро, як дитина у День Перемоги... Плаче в ньому Хатинь, батько й мати, і сестри й брати”.

В.Олійник як поет розуміє високе покликання своє:

Буденність моя не має права
бути сірою.
Совість не має календарів.
Доля не вибирає.
Доки цим світом не відгорів, –
Відповідаю.
Поет розуміє, що
Гріхи всі можна замолити отут,
Не в церкві.
Як жити далі – підкаже совість,
відчує серце
одне справдешне – село і мама,
І поруч серпень.

У поезії В.Олійника мене особисто вражають планетарне мислення, часова безмежність, чуття батьківщини – Вітчизни – Землі.

– Хто ти, Джокондо?
Усмішка твоя
Надію планети таїть?..
Що це за ніч і століття яке?

Тому, певне, названо першу збірку “Скрипка вічності”, що все зі всім зв’язано. У циклі “Планета, де виростаємо” бачимо Володине “дитинство з книжкою в портфелі”, що почалось на Ярмолинеччині, у селі з соковито-пахучою назвою Лугове. Його зрілість – там, “де чорнозем волає до небес”, де “небо в нас одне”, де “баба Марійка сива, як вічність”, де “гнізда, на яких впало радіаційне закляття” і “солов’ята ніколи вже не запищать”:

Планета, де виростаємо, –
Не куля, а просто поле:
З березами, селами, птахами...
Колиска, що вигойдується
Під небом:
З оселями, лелечими гніздами.

Здебільшого в поета відсутні декларативність чи гасла-заклики: любіть! Але ця любов така всесильна, що вона випромінюється читачеві з кожного слова, спадає у душу веселкою щирості і доброти.

Чи багато ви знаєте людей, у яких відсутні злоба чи заздрість, недобррозичливість, замішана на дріжджах захланності й підлоти?! А Володина доля у цьому плані щаслива. Бо мама Поля й тато Григорій, народивши сина, привчили іти до себе “на чесну раду”, нести все “на чистоту вогню”.

Давайте помріємо: в один щасливий день поету зателефонують і скажуть, як сказав 1-го вересня ще 1991 р. поет М.Сом: “Радію Вашим поетичним пошукам і знахідкам. Чи не пора Вам постукати до нашої Спілки?”. На жаль, стукати туди не просто. Шукати творчі перли – кому хочеться? Легше не знати, не чути, не помічати. Наче наскрізь бачив Володину душу академік М.Жулинський, коли в листі до Володимира Олійника радив “розбивати скелю зневіри, безпорадності, знесилення і бездуховності”.

Віра, Надія, Любов, Правда, Вітчизна, Народ – вчителька мови чи географії, викладач вузу, письменник-класик, дядько з села, тесля чи косар... Ось його герої, його печаль і любов.

Ні-ні, та й затужить серце. Нелегко, ой нелегко нести тягар долі (кажуть, кого Господь любить, тому й посилає випробування).

Але на хвилях елегій полинемо разом з автором на “Острівець”. Це восьма збірка після вже згадуваної “Скрипки вічності”. А ще – “Обеліск на шкільному подвір’ї”, “Вертають на Україну журавлі”, “Краплинка неба”, “Полум’я пам’яті”, “Калинова сопілка”, “Слово гетьмана Богдана” та інші. Це острівець, на якому живуть Любов і Жінка (фея, леді, троянда...), на цьому островку до Жінки звертаються на Ви, там воскреса Великдень і світить “свічечка страсна”. На цьому островку чоловіку хочеться бути джентльменом.

Завітаймо, долетімо, допливімо і ми до того острівця!

Ніна Качеровська

ІЗ ПОЕЗІЙ ВОЛОДИМИРА ОЛІЙНИКА

А

Абетку рідну вивчити бажаємо?
Ану ж бо, друзі, разом починаймо,
А то всі букви утечуть від нас.
А з чим підемо ми у перший клас?
А ми букетик айстр візьмем до школи
Асфальтом мчить автобус, поряд поле,
А там он абрикос,
А там – калина,
А все це разом – рідна Україна!

Б

Богдан Хмельницький – гетьман знаменитий,
Боровсь за волю України сміло.
Бери собі Богдана за вірець.
Бринітиме тобі струна бандури:
– Бач, браве козачатко, – молодець,
Бджола і та дзижчить про нашу славу!
Братаймось, браття, боронім державу!

В

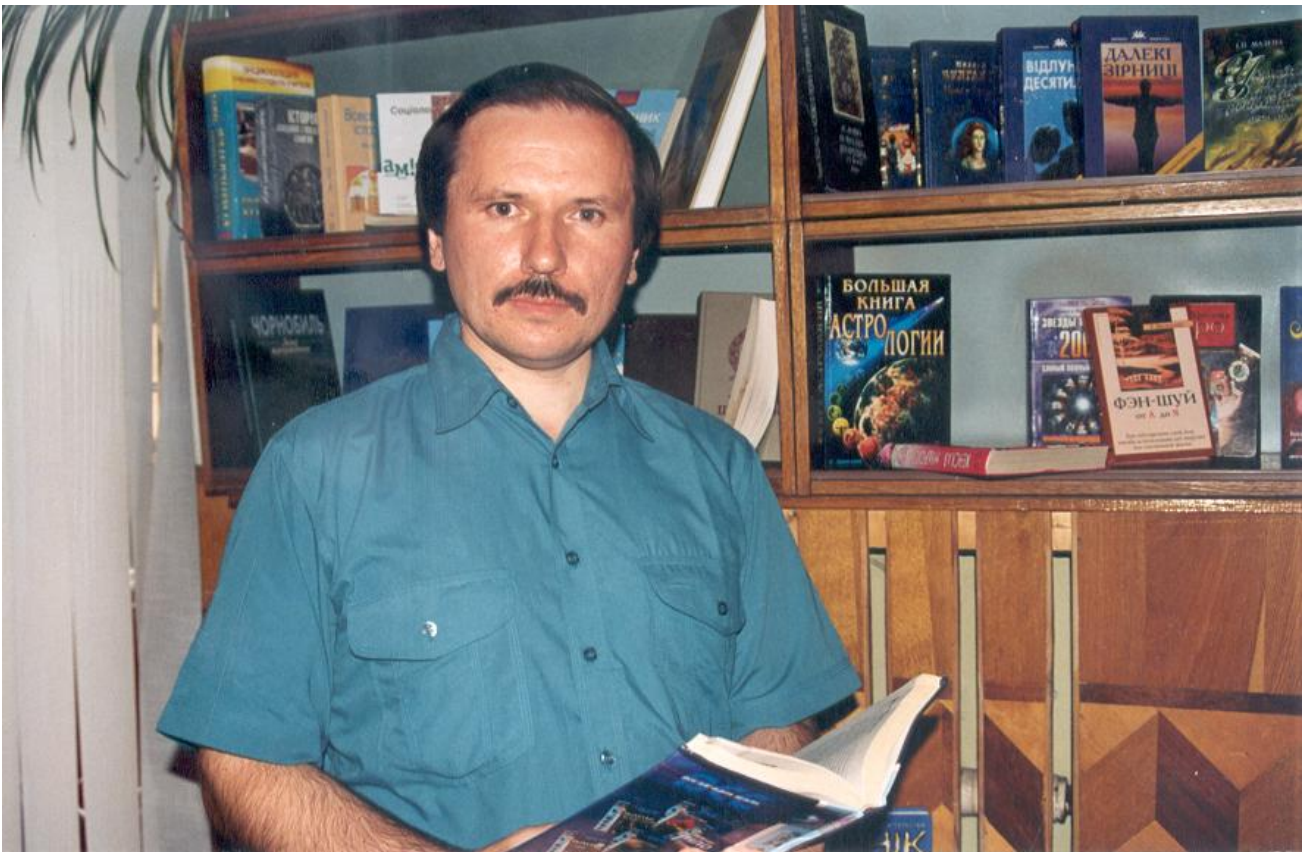
Воля України – весни воскресіння,
Віра у Бога – духовне прозріння.
Варта козацька волю вартує,

Вітер веселий вітрилом веслує.
Вогнище. Вечір. Вогонь вогневіє.
Воля і віра – вірш завесніє.

Г

Грає бандуристка на бандурі,
Гарну пісню Галинка співає,
Голос її дзвінко так лунає,
Гроно калинове дозріває,
Гай горить багряно. Геть зажуро!
Гріє нас горіння Божа сила.
Голосу душа дарує крила.

(Із книги “Абетка юних українців”)

Абетка рідна українська

Буква до букви –
от і буде склад.
Мова – справжнє диво,
в ній панує лад.
Мова рідна –

Богом нам дана.
Мова – мов криниця,
де не видно дна.
Як до складу склад –
дивовижний лад,
спілкувань основа –
витворилось слово!
Кожне слово нам несе
те, чи інше значення,
а зі слів, а зі слів
складаються речення.
Та не забувайте, друзі,
що у кожній мові:
алфавіт, абетка
лежать у основі.
Ще у сиву давнину,
два брати премудрі,
створили абетку
на слов'янській мові.

Один звавсь Кирило,
а другий – Мефодій,
ми їх пам'ятаєм,
ми не забуваєм,
ми ж бо українці –
русичі, слов'яни.
Нам абетка, мова,
самим Богом дана.
В Бога було Слово –
Він ним поділився,
Його дар небесний
на людей пролився.
Вся наша родина
дар святий шанує,
любить рідну мову,
в мові розкошує.
Від імені Кирила –
кирилицею зветься

абетка українська,
від серця і до серця
мандрує рідне слово
і діток, і дорослих
чарує рідна мова.

(Із книги “Родина, я і Україна”)

Шевченкове дитинство

Пішов шукати сонячні стовпи –
Росу вечірню із листочків пив...

Природа прагла злагоди й любові:
Спинившись, слухав солов'я в діброві.
А потім – трохи біг, то знову йшов –
Світилися слідочки підошов.

Хлоп'я пристало, ноги наморило,
Аж тут його і чумаки зустріли.

– Куди це ти, козаче, проти ночі?
Тарас підвів на отамана очі:

– Мені, панове, відшукати треба
Оті стовпи, що підпирають небо.

Таки ж повинен бути рішенець:
Десь цього світу є, мабуть, кінець.

Я б сонце там зустрів, я б став просити,
Щоб нашим людям легше стало жити.

Бо ж падають, немов воли старі,
На панщині від рання й до зорі...

– Дивіться-но, – мале, і вид простацький
А дух у нього, хлопці, гайдамацький!

Сідай, козаче, підвезем додому,
Бо суне он гроза. Вже й гуркіт грому

Зоддаєки одлунює сюди, –
Поїхали. Подалі від біди...

Згодивсь Тарас. Вхопився за ріжка,
На мажі всівсь. Отаман батіжка

У руку дав. І: “цоб-цабе”, моругі...
Отак вже й проминули ту яругу.

Й вишнево, біло пінно зацвіло
В садках усе Тарасове село.

А в нім вже всі обгледіла шпарини,
Шукаючи його, сестра Ярина.

– Ох ти ж, приبلудо... – Та не буде бити,
Пригорне. Захистить ще й від Микити.

Ще й галушечок дасть. А він засне,
Наморений таким нелегким днем...

Оце, немов євангельський сюжет,
Про те, яким в дитинстві був Поет.

Віддав життя для людського добра –
Він України небо підпира.

І будить нас, й благословляє знову
Те Сонце Правди – Кобзареве Слово.

(Із збірки “Під Кобзаревою зорею”)

Моє Поділля

– Ти народився, сину, на Поділлі,
Це рідний край – земля твоїх дідів...

Їх душі – то волошки між хлібів,
Їх душі – зорі, мов черешні спілі.

Вони від ворога оборонили край –
Про це, синочку, ти не забувай.
За рідну землю полягли колись:
Як обеліск побачиш, поклонись...

Багато обелісків на Поділлі:
У кожному місті, в кожному селі...
За мир на рідній, сонячній землі,
Як пам'ять – покладім ромашки білі...

Згорьована земля, синочку, в нас.
Багато лих здавен її топтало...
Нарешті – воля! Розвиднятись стало,
Але таким тяжким зробився час...

Але ж у нас, на рідному Поділлі,
Такі трудящі люди, щедрі, милі.
Для України цукор, хліб дають
І в криниці ніколи не плюють!

Шанують літ похилих сивину,
Дарують юним сонце і весну...
Бо тільки в невсипущій праці чесній
Наш край і вся Вкраїнонька воскресне!

(Із книги “Калинова сопілка”)

Пам'яті Небесної Сотні

Мине зима і я до вас прилину,
Здолавши сто віків і сто земель...
Так з вирію вертає в Україну
Знеможений, щасливий журавель.

Стоять тумани, як густі дими,
Він рідне небо обніма крильми...

І, може, добре, що ніхто не бачить,
Як той журавлик у тумані плаче,

Немов вихлюпує задавлені жалі...
Крилом торкнувшись мерзлої, гіркої,
Але такої рідної землі.

(Із книги “Нескорена нація”)

Незабудка у вінок Лесі Українці

Донечко народу і Землі,
Як перемогла Ти люті муки,
Як зуміла літери і звуки
Переплавити у крицю слів?

Приторкнешся Слова – задзвенить!
Причастишся Духу – і світає...
Вже в тобі струна її бринить,
Ця струна повік не замовкає...

Донько України і Землі, –
Не в сльозі Тобі судилось жити,
Будиш Ти не смуток і жалі –
Закликаєш Правди суд звершити.

У своїм безсмерті гордо йдеш,
На крутую, крем’янисту гору...
І в долоньках стомлених несеш –
Одержимі, незгасимі зорі...

(Із збірки “Скрипка вічності”)

Біла черешня Володимира Свідзинського

“Пахне черешня,
Біла черешня”.

(В. Свідзинський)

Черешня біла ронить пелюсточки,
Черешенька з подільського села, –

Пахучі, ніжні, як оті рядочки
Поезії його, що тут зросла.

Вона із ним, подруга незрадлива
Ділила тугу, розпач, горе, біль, –
На віршах зболених іскрилась сіль,
Та саме з ними він і був щасливим.

...Подільська осінь прядиво снує,
До Смотрича мала стежина в'ється:
Тут він ходив. Тут билось його серце,
Балакав з горлицею, солов'єм.

Бо ж так усе довкола розумів,
Так відчував гармонію всевишню,
Що нею аж просвічуються вірші
Суцвіттями нев'янучими слів.

Черешенько! Ви ще живі, черешне?..
До вас юнак із книгою прийде, –
І, може, в люстрі пам'яті воскресне
Той, в сонячній купелі, дивен-день.

І ви його побачите, черешне,
В сорочці білій, крізь туман і час –
Свідзинський повертається до нас,
Як все красиве, істинне і чесне.

(Із збірки “Скрипка вічності”)

Маленьке давнє фото

Для мене дороге це фото, –
Ця унікальна фотомить:
Малесенький антракт роботи –
Дід Федір між снопів сидить.

Його помилувала доля:
Цілим вернувся з бойовиськ...

Не раз писав: “Іду на ризк”...
Та все ж пройшов те мінне поле.

Що скаже фото це жовтаве,
Що скаже ця глибока мить?...
Немовби геній біля слави
Мій дід біля снопів сидить.

Зіпершись дідові на руки,
Відпочива трудяга-ціп...
За кадром – я. Поміж онуків
Несу важкий до діда сніп.

Чи донесу його – не знаю...
Дивлюся... Розгубив слова...
Не змолотив всього врожаю –
Дід хоч на фото спочива...

(Із збірки “Скрипка вічності”)

* * *

Прилетіли коники,
Бачать – білі дзвоники...
Білі дзвоники висять
Приторкнулись –
Не дзвенять...
Задумались коники –
Що воно за дзвоники?

(яілавноК)

* * *

Влітку в нас
Понад городом,
Кружеля прогноз погоди...
Як літає низько –
Знай, що дощик близько.

(аквітсаЛ)

(Із збірки “Краплинка неба”)

Балада про смерть і безсмертя

(З циклу “Дорога до Кобзаря”)

...Ще східець. Ще один. В майстерню, вниз.
Як далі йти, коли на плечах небо?
Завмер, як птах поранений, і впав...
“Прощай, Україно...” – видихнув. Хто ж це
Іде крізь ніч із білою свічею?
Оксана – Його Доля, Його Муза...
Схилилася, закрила Йому очі,
Поцілувала стомлене чоло...
Зник Петербург. Дніпро тече розлого,
І Україна йде до Кобзаря
І, похилившись, плаче над труною
І Сина, і Отця, і свого Духа...
І простягають руки з небуття,
Скалічені, розстріляні, голодні, –
Його землі стражденної страждальці,
Його, ще ненароджені брати...
...А він пливе над головами всіх,
На ту гору, на гору ту Чернечу,
Що над усі паміри й еверести
Для нас найвища...

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 1)

* * *

Маленький томик Лесі Українки –
Завжди зі мною. Непогідь душевна,
Чи смуток згірклий – розкриваю я
Цю книжечку і бачу порятунок
Від болю й туги... Соромно стає
За розпач у хвилину скрути. Серцем
Читаю вічні Лесині слова...
Сім струн її поезії торкаю:
І чую переплески хвиль морських,
І дикий свист єгипетських вітрів,
І бачу гори, де Вона ходила,
І де знайшла ту квітку Ломикамінь,

Що стала вічним символом її...
Маленький томик. Сторінки гортаю –
Торкаюсь неба білими крильми
І відчуваю під ногами землю...
Все витримала. Все перемогла.
Нам залишила те, що не вмирає...
Живлющим, чистим пломенем пісень
Безсмертна Лесина душа освітить
Терновий шлях на крутогір'я духу, –
Там пам'ятником Лесиним живим
Цвіте безсмертна квітка – Ломикамінь.

(Із книги "Вибрані твори". Кн. 1)

Скрипка вічності

“...що от скажи, яка дана їй сила,
щоб так співати на такі слова!”
(Ліна Костенко "Маруся Чурай")

Прийти у Київ пішки і – вклонитись...
Вклонитися Поету і – піти...

Торкнувшись серцем неземної висі,
Вже не помреш від смутку й самоти.

Духовне пекло і духовний рай –
Ти плачеш над “Марусею Чурай”...

І ти не віриш, що Вона – звичайна,
Ця Жінка з плоті, крові і душі...

Ця Жінка – скрипка вічності, це тайна,
Перлина на пиліжнім спориші.

Свята зоря котилася стернею –
Зерно неправди не зросте за Нею...

Повториш на світанні, як молитву:
“І засміялась провесінь: – Пора!”.

Папір – духовне поле її битви,
Благословен будь, час її пера!

Вона говорить – мовкнуть солов'ї...
Небесна доле, бережи її.

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 1)

Балада про дві душі

Пам'яті діда Григора і бабусі Ганни

Дідусю, якою до тебе дорогою,
Якою стежиночкою дійти?..
Поміж війною і Перемогою
Навічно зостався Ти.

Пішла і бабуся... Душа її змучена
І досі шукає Тебе по світах...
А може – знайшла?
І тепер – нерозлучно
Дві рідних душі однокрило летять.

Летять... Мов лелеки курличуть тужливо...
Той вирій я серцем голублю своїм...
Їх неба блакитного сяюче диво
Повік не розколе вже блискавка-грім.

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 1)

* * *

Мама – це сонце ранкове,
що впливає до нас
із молочних небесних туманів...
Мама – це рідна земля
і рілля, й лугове різнотрав'я, і квіти...
Мама – це небо безхмарне,
це райдуга в небі, як пісня,
Мама – це пісня,
це музика світла й щемлива,
це сяйво,

сяйво над нашою долею вічне, небесне.
Мама – це ангел земний, білокрилий,
це наша свята Берегиня,
це доброта і любов,
милосердя, надія і віра –
уклін Тобі, Мамо!

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 1)

* * *

Земля. Моя земля. Тут кожен колосок
Про голод тридцять третього згадає,
А соловей, співець земного раю,
Усіх братів розстріляних назве.

Тут чорнозем волає до небес,
Тут глина плаче сивими сльозами...
Тут має, має народитись Данте,
Щоб перед Богом виповісти все...

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 1)

Вірш про Україну

А дівчинка напише про калину,
Позичивши у пісні два рядки...
А дівчинка полотиме грядки
І ніжний вірш складе про Україну.
Про чисту голубінь її небес
І про її співучість жайворину,
Про дух її, що з попелу воскрес
І що таки воскресне Україна!
Задумається дівчинка на мить,
І так земля запахне їй весною,
Пелюстка вишні тихо пролетить,
Лелека йтиме в полі борозною...
І ця рілля, і цей вишневий цвіт,
І та лелеча в небесах стежина...
Враз дівчинка збагне, що весь цей світ
І є земля, що зветься Україна.

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 1)

– Одягну чисту сорочку,
Щоб вмерти за Україну...
– За кого ж ти на землі цій
Будеш помирати, сину?
За ситих отих, байдужих,
Що все продали й пропили?!

– За тих, мій батьку, що навіть
Не мають своєї могили.
За тих, в кого хліба скоринку
З рук вибили й розтоптали,
За тих, що нелюдською смертю,
В нелюдських муках вмирали.
За тих, хто сьогодні, батьку,
Крізь тернії та облуди,
Живе наше Слово-кровинку
За руку виводить в люди.
...Не страшно. Бо як не зрушим
Ми зараз цієї брили,
То завтра серця і душі
Знайдуть під нею могилу,
Бо, тату, якщо сьогодні
Не ствердимо справедливість,
То завтра кануть в безодню
Лицарство і сміливість.
Одягну чисту сорочку,
Помолюся на світанні...
Благослови мене, батьку,
Хай навіть, може, й востаннє...

(Із книги "Вибрані твори". Кн. 2)

* * *

Народе, ти зберіг праотчу мову,
Ти рідну землю й небеса зберіг.
Знайшов ти незалежність, як підкову,
Завіщений Тарасом оберіг.

Чому ж ти манни із небес чекаєш,
Чого чекаєш на такій землі?!
Щоби могутнім стати – все ти маєш!
Чому ж ти досі скнієш ув імлі?!

Ти ж вижив з війн, репресій, геноцидів,
Ти ж рідне слово й рідний дух зберіг!
Що вдіяти, аби твій дух не нидів,
Який тобі потрібен оберіг?!

Державники – сини й доньки народу,
Відкиньте всіх амбіцій суєту...
Наш край, де чисті зорі й тихі води –
Вкраїну нашу не згубім святу.

Вона ж до нас, як мати, тихим словом,
Звертається і молиться всякчас...
Раз є в нас дух, раз є народ і мова –
Згуртуймося – і Господь не кине нас!

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 2)

Балада про дві карамельки

А баба, як затялась – ще живе!
Синкові очі муля стара хата –
Відгрохав би давно вже кам'яницю.
Бо ж – місцина. Такої – не знайти.

А баба по городу шкандибає...
Весни вже не надіялась діждати,
Так мерзли руки й ноги. Але знов
Городня тепла стежка їх зігріла...

Маріки, Теклі й Ганки вже нема,
В одній упряжці борони тягнули...
Вона одна лишилась, Харитина,
Одна в старенькій хаті на кутку.

Надумалась, ондо, город садити,
Взяла в стару дійничку бараболі,
Копнула ямку, ще хотіла другу, –
Перехилилась, впала на ріллю.

Шепоче баба древніми вустами:
Коли, свята землице, забереш?
Весь вік тебе я пучками горнула,
Тепер, як матір, пригорни й мене,
Вже нажилась – не чую рук і ніг.

Тобі, подруженько, всю міць оддала,
Ох, не жаліла я вдовиних літ...
Тепер, землице, пожалій мене,
Прийми вже на довічне гостювання,
Картопельки і то не посаджу...

Почуло це сусідське дівчєня,
Що, потайки від баби, попід плотом,
Тягнулося скубнуть вишневий цвіт.

Потупотіло до свого сховку,
А звідти – вже межею на город...
Прийшло сусідське онуча до баби,
Дві карамельки принесло липкі...

1988

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 2)

Обніміться, брати-ветерани

(Пісня)

1. Україна одна. Де ж історії
правду шукати?
Обеліски мовчать
і криївок онук не знайде.
У мундирах радянських
і френчах упівських солдати

йшли на смерть за свободу –
і нею святиться наш день.

Приспів:

Ти світи нам, о сонце Свободи,
Спопели всі облудні тумани.
Ті і ті – мужні діти народу,
Обніміться ж, брати-ветерани.

2. Вас так мало зосталось –
ми шануємо ваші сивини,
ми не хочем розбрату –
Україна – це мати для всіх.
У вас правнуки спільні –
поєдналися ваші родини:
що є в світі чарівніш,
за дитячий заливчастий сміх?

3. В нас земля золота,
тільки треба орать перелогі.
В нас трудящий народ,
тільки треба здійснити прорив:
обніміться, брати-ветерани,
у день Перемоги,
бо за неї, святу, кожен з вас
краплю крові пролив...

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 3)

* * *

“Осінь вишивала жовтим листям
чорну сорочку поля”.

(З новели Василя Горбатюка)

Осінь владарює на Поділлі:
Вишиває жовтим чорні ріллі.

Вишиває осінь, вишиває,
Подолян святково посіває...

А черешні пишно багряніють,
Як осінні золоті надії,

А берізок полум'я жовтаве
Красивіше від похвал і слави...

Все зібрали люди на городах:
Осінь, осінь – золота свобода!

Йди в ліси молитись, мов у храми,
До небес і до Природи-мами...
Ще не чути, як зима голосить –
Владарює на Поділлі осінь...

(Із книги “Вибрані твори”. Кн. 3)

* * *

Я – є. І цим я вже щасливий.
Дажбоже, дякую Тобі,
За золоті врожайні ниви,
За небеса ці голубі.

Тобі вклоняюсь низько, мамо,
І дякую за все, за все...
Хай стежку до Любові Храму
Снігами зла не занесе.

Під ноги совісті не кину.
Почую з-поміж дивозвуч:
Летить до Тебе, Україно,
Лелек

Небесний

Білий

Ключ...

(Із книги “Небесний Ключ Білих Лелек”)

Пам'яті Катерини Куян

13 липня 2000 р. спинилось її серце.

Душа полетіла у вирій вічності. Прощай...

Мені здається, що тебе зустріну,
Чи крізь вікно тролейбуса побачу:

Таку як і колись – до болю рідну.
Ти чуєш, як душа беззвучно плаче...

Казала “як за все тобі я вдячна”,
Казала “і без мене будь щасливий” ...
Передбачала все – якось аж лячно, –
Два дні по тобі відридала злива.

Був поряд, доки не спіткнулось серце...
Бог змилювавсь – звільнив од мук страждених...
Небесний човник, голубе весельце,
Молитва і сльоза.
І нічно й денно...

14-16 липня 2000

(Із книги “Небесний Ключ Білих Лелек”)

* * *

Я – не самотній. В мене є Шевченко,
Є Леся й Ліна, є Олесь Гончар...
Є з ким поговорити щиро й чесно,
Про землю. Про народ. Про Божий дар.
Про душу вічну, що Творцем дається,
Про правду. Кривду. Про любов земну.
Про пам'ять рук, очей і пам'ять серця,
Про всеперемагаючу весну.
Зі мною – співрозмовники високі,
Супутники одвічні у житті.
Собор фіалки. Блоківський неспокій.
Малишків серпень. Рильського путі...
Дорога Слова. Вічний шлях пізнання.
І яблуко в коханої в руці.
Переплелися творчість і кохання...
Вклоняюсь вам, Небесні мудреці!

(Із збірки “Поборемо”)

Україно моя

“Свою Україну любіть”
(Т.Шевченко)

Україно моя, рідна земле моя колискова,
Ти мені як матуся, що в світі єдина-одна.
Ти дала мені пісню і мову дала барвінкову, –
Пісня в серці моєму квітує, як вічна весна.
Ти – весна надії, Україно,
Ключ лелечий в рідних небесах.
Хочу бути гідним твоїм сином –
Україно рідна, воскресай!

Ти пройшла терновий шлях страждання,
Як та жниця боса по стерні...
Україно, зоре моя рання,
Ти світи у всесвіті мені...

(Із збірки “Поборемо”)

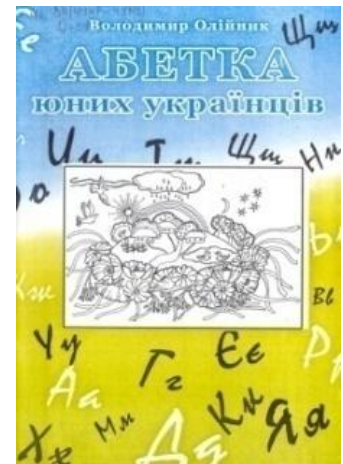
Волонтерам

Які ж ви теплі люди – волонтери,
який заряд у ваших душах є!
Серця відкриті, як відкриті двері,
бо щедрості – її на всіх стає!
Бійці чекають – як вони чекають!
Чи їжа, чи то одяг – треба все!
А для протезів кришечки збирають:
Старе й мале кульочками несе.
Не нарікають зайве на державу,
Зібрались в гурт: масксіті вже плетуть
І це, повірте, зовсім не для слави,
Така у цих людей глибинна суть.
Допомогти. Підтримати. Зробити.
Для порятунку руку простягти.
По-іншому не можуть просто жити,
Ставай но, друже, до їх лав і ти.
Згуртуємось – і матимем державу!
Бо “хата скраю” – шлях у нікуди.

Відповідальність за народну справу –
Об'єднуй нас, до перемог веди.
А як здобудем, врешті, перемогу,
На лаврах, ні – не будем спочивать,
А всі до справедливості дорогу
Згуртуємось і будем торувать.
Вам, волонтери, і уклін, і слава,
Народу справжні доньки і сини.
Як катаракти збудеться держава –
То вручить вам медалі й ордени!

(Із збірки “Нескорений народ”)

ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ ВОЛОДИМИРА ОЛІЙНИКА

- ◆ Олійник В. **Абетка юних козаченьків** : для шкільного та родинного читання / В.Олійник. – Хмельницький : Пролісок, 2008. – 32 с.
- ◆ Олійник В. **Абетка юних українців** / В.Олійник ; мал. Н.Борецька, В.Пещерський. – Хмельницький, 2008. – 30 с.
- ◆ Олійник В. **Абетка юних українців** : для дошкільного та родинного читання / В.Олійник. – Київ : Український клуб, 2010. – 32 с.

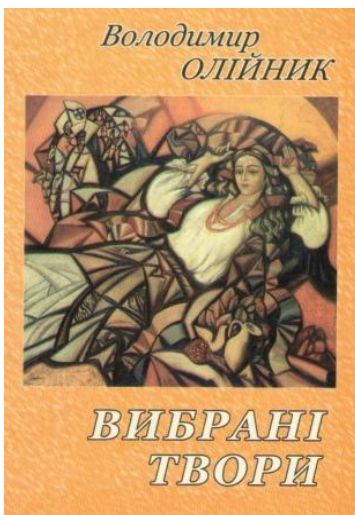
Цікавий пізнавальний матеріал цих книг підібрано на кожен букву алфавіту. Письменник у невеличких віршиках гарно розкриває красу рідної землі, образи відважних героїв-козаків та видатних людей, вчить любити рідну Вітчизну, шанувати її звичаї та історію.

Ці книги допоможуть дітям не лише легко вивчити абетку, а й спонукають до роздумів, утвердять в дітей високі моральні принципи.

◆ Олійник В. **Вертають на Україну журавлі** : поезії / В.Олійник. – Хмельницький : Майбуття, 1994. – 31 с.

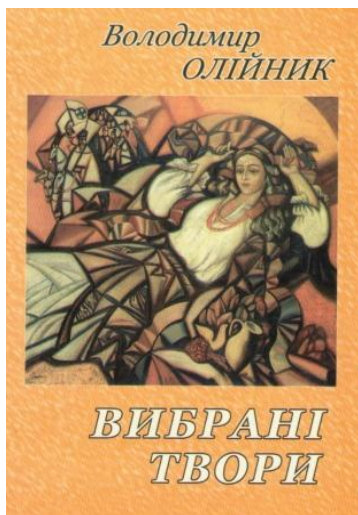
Поет-подолянин щиро і схвильовано розмовляє зі своїм читачем про долю України, її тривожне минуле і непросте сьогодення. В книзі розширюються тематичні та художні обрії творчості поета, стверджується істинність найвищих людських цінностей: віри, милосердя, доброти й любові.

◆ Олійник В. **Вибрані твори**. Кн. 1. Поезії, балади, поеми-цикли, пісні, рубаї, вірші, загадки, абетка для дітей / В.Олійник. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2008. – 247 с.

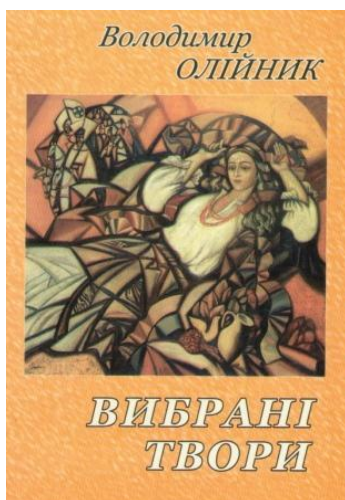
Це – перше підсумкове зібрання творів Володимира Олійника. До нього ввійшли найкращі твори раннього періоду творчості письменника із перших дев'яти збірників. “Поет в путі – писала кандидат філологічних наук Євгенія Гінзбург. – Його талант мужніє з кожною новою збіркою. Його творчість сприяє духовному відродженню

сьогодення”.

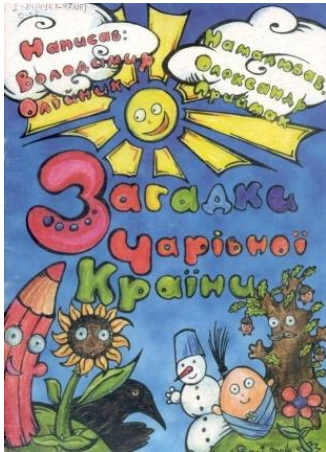
♦ Олійник В. **Вибрані твори**. Кн. 2. Поезії, балади, поеми-цикли, пісні, елегії, білі вірші, сонети, верлібри / В.Олійник. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2009. – 247 с.

Друга книга вибраних творів поета-подолянина охоплює період його творчості з середини дев'яностих та двохтисячні роки. Ця поезія вчить любити Україну, поважати її мову, історію, традиції, бути реалістами, долати проблеми, утверджувати на подільській землі ідеали Українського Відродження. Окремі твори, які входять до збірки, включені до програм з літератури рідного краю.

♦ Олійник В. **Вибрані твори**. Кн. 3. Поезії, балади, пісні, верлібри, віршована абетка / В.Олійник. – Хмельницький : Видавництво Цюпак, 2010. – 247 с.

“Вихід у світ такого повнокровного видання поетичних творів Володимира Олійника – це чергове відкриття усьому українському загалові барв нашого Поділля. Вважаємо появу книг “Вибраних творів” ще одним кроком в утвердженні українського художнього слова та подією в літературному житті України” – пише доцент Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії В.Філінюк. Отож, читайте, знайомтесь із цими чудовими збірками поезій, відкривайте для себе дивовижний світ емоцій, почуттів, одкровенень.

◆ Олійник В. **Загадки чарівної країни** / В.Олійник ; худож. О.Приймак. – Хмельницький : Поліграфіст, 2007. – 16 с.

Веселі, дотепні, смішні загадочки для найменшеньких читачиків містить ця книжечка-розмальовка. У тандемі з юним художником письменник створив цікаву і корисну книжку. Читай, міркуй, твори, створи свої цікаві сюжетні картинки.

◆ Олійник В. **Калинова сопілка** : вірші для дітей / В.Олійник ; худож. О.Лещук. – Хмельницький : Пролісок, 1995. – 16 с.

Мов зорі незгасні небесних багать:

Хліб. Совість. Вітчизна і Мати.

Шануй їх у серці. Ніколи не смій

Святе і високе топтати.

Як жито-пшеницю слова добрі сій –

Рясний урожай будеш мати!

Такі сердечні та лагідні вірші, вміщені до збірника, адресовані дітям. Вони – про любов до рідної землі, до отчого Подільського краю, до материнської мови і невмирущої народної пісні.

◆ Олійник В. **Краплинка неба** : загадки / В.Олійник. – Хмельницький : Редакційно-видавничий відділ, 1993. – 36 с.

Ні, що ви,

Звірив він не б'є, –

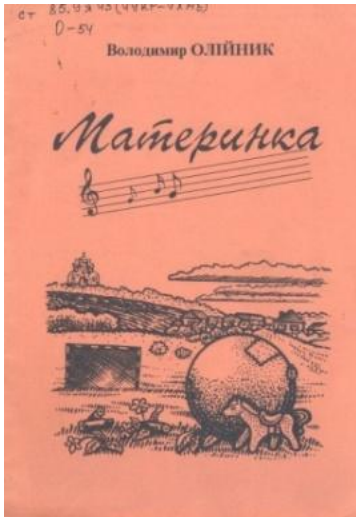
В полях жовтіє.

А хто з ним чай

Цілющий п'є –

Той не хворіє.

Такі цікаві загадки, що спонукають дітей мислити, містить цей збірник. Цікаві, веселі, повчальні вірші-загадки адресує поет читачам дошкільного та молодшого шкільного віку.

◆ Олійник В. **Материнка** : пісні / В.Олійник ; муз. М.Ведмедеря. – Хмельницький : Евріка, 1999. – 16 с.

Бережіть матусь, шануйте щиро,
Не пускайте старість на поріг...
Мамі треба спокою і миру,
І любові – чистої, як сніг...

Такі мелодійні вірші входять до цього збірника. Вони не можуть бути непомічені, їх кладуть на музику талановиті композитори та виконавці Микола Ведмедеря, брати Гжегожевські, їх із задоволенням наспівують подоляни.

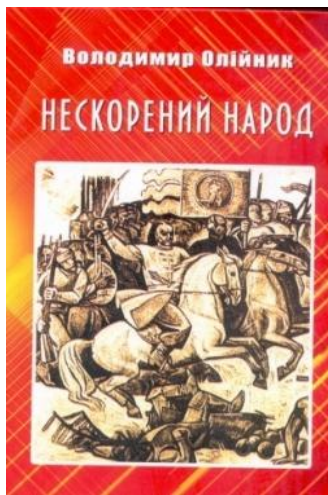

◆ Олійник В. **Небесний Ключ Білих Лелек** : поезії, поеми, пісні / В.Олійник ; худож. М.Андрійчук. – Хмельницький – Київ : Видавництво Сергія Пантюка, 2005. – 128 с.

Під ноги совісті не кину.
Почую з-поміж дивозвуч:
Летить до Тебе, Україно,
Лелек

Небесний
Білий
Ключ...

Такою чудовою поезією відкривається даний збірник. Він пронизаний безмежною вірою, надією, любов'ю до України, до простих людей. І ця любов така всесильна, що випромінюється читачеві з кожного вірша, з кожного слова і спадає в душу веселкою щирості і доброти. Отож, читайте, насолоджуйтесь щирим словом поета.

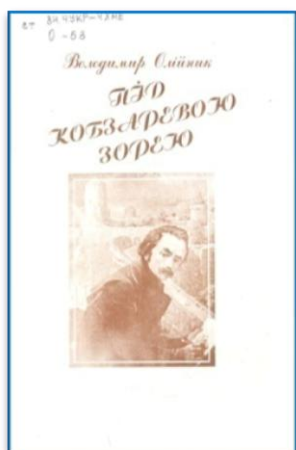
◆ Олійник В. **Нескорений народ** : книга поезій / В.Олійник. – Хмельницький : ФОП Цюпак, 2018. – 167 с. – (Золота ліра Поділля).

Нова книга поезій В.Олійника вийшла в серії “Золота ліра Поділля”. До неї увійшли твори останніх років, присвячені рідній землі, нашому непростому сьогоденню та світлоносному образу Великого Кобзаря, а також вірші із циклу “Лицарі козацькі України”.

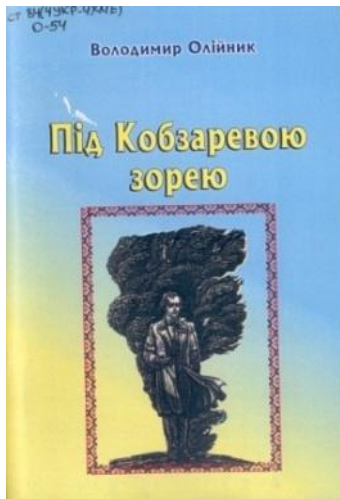
◆ Олійник В. **Обеліск на шкільному подвір'ї** : поезії / В.Олійник. – Хмельницький : Редакційно-видавничий відділ, 1991. – 68 с.

Книга містить поему “Ми грали у війну” та вірші, присвячені суворим рокам нелегкої історії, тим, хто утверджував мир на землі. Поема “Ми грали у війну” – це данина пам'яті поколінню, обпаленому Афганістаном, тим, хто не повернувся з тієї далекої війни до рідних осель.

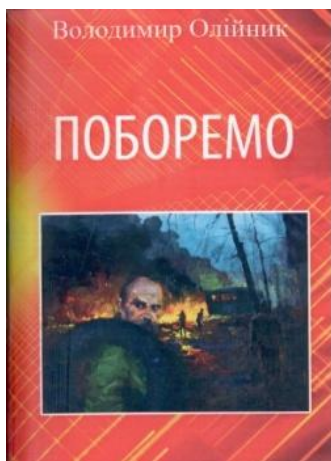
◆ Олійник В. **Під Кобзарєвою зорею** : вірші про Тараса Шевченка, рідну мову, Україну / В.Олійник ; худож. М.Андрійчук. – Хмельницький : Справедливість, 2002. – 31 с.

В поезіях, вміщених до даної збірки, Володимир Олійник звертається за порадами до Великого Кобзаря, звіряє по ньому свої думки, свої ідеї, визначає своє життєве кредо. Отож, збірка присвячена пам'яті Великого Поета, твори якого були, є і будуть “огнем в одежі слова”.

◆ Олійник В. **Під Кобзаревою зорею** : поезії і переклади / В.Олійник. – вид. 3-є, доп. – Хмельницький : Український клуб, 2012. – 83 с.

Це третє, суттєво доповнене новими творами і перекладами, видання поетичного збірника поета В.Олійника “Під Кобзаревою зорею”. Вподовж десятиліть поет звертався до образу Великого Кобзаря. На сторінках цього збірника зібрані кращі твори Шевченківської тематики. Тут Шевченко постає в різних іпостасях: від малого шукача залізних стовпів, які підпирають небо, до велета національної та світової культури. Крізь всю книжку утверджується думка: допоки України і світу – вічно і незгасимо сяятиме людям зоря Кобзаря.

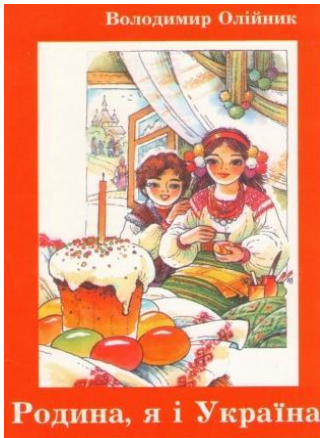
◆ Олійник В. **ПобореМО** : збірка віршів / В.Олійник. – Київ : Український клуб, 2017. – 52 с.

Ця збірка патріотичних віршів видана у серії “Бібліотечка українського воїна, добровольця, волонтера”. Вірші, включені до неї, присвячені великому Поету і Пророку України Т.Г.Шевченку та подіям Майдану, що відбувалися під час Революції Гідності.

◆ Олійник В. **Полум'я пам'яті** : (книга поезій) / В.Олійник. – Хмельницький : Поділля. 1995. – 40 с. : іл.

До книжки увійшли поезії, теми яких торкаються Другої світової війни. Це рядки синівської пам'яті, зігріті теплом поетового серця. Ці вірші написані в різні роки, але серед них немає жодного байдужого. Людина і війна, мужність і відступництво, доля вдовина і доля дівчини в німецькій неволі – такі мотиви наповнюють цей збірник.

◆ Олійник В. **Родина, я і Україна** : для шкільного та родинного читання / В.Олійник. – Хмельницький : Інтрада, 2012. – 75 с.

Поезії, включені до даного збірника, несуть в собі потужний виховний потенціал. Поезія живого зворушливого слова написана зрозумілою, доступною, багатю літературною, образною мовою, адресована дітям молодшого та середнього шкільного віку. Гадаємо, її з успіхом використовуватимуть і вчителі, адже книжка може слугувати гарним посібником для класної та позакласної роботи.

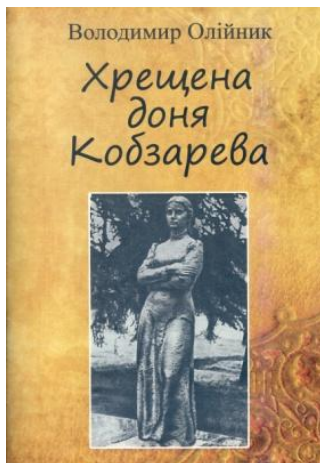
◆ Олійник В. **Скрипка вічності** : поезії / В.Олійник. – Хмельницький : Облполіграфвидав, 1990. – 70 с.

Це перша книжка молодого поета, лауреата обласного літературного конкурсу молодіжної газети “Корчагінець” Володимира Олійника. В ній – синівська любов до України, до її культури, простих людей, низький уклін і шана до класиків української літератури. Збірка дістала високу оцінку відомих письменників того часу.

◆ Олійник В. **Слово гетьмана Богдана** : монологи із глибини століть / В.Олійник ; худож. О.Лещук. – Хмельницький : Пролісок, 1997. – 16 с.

В “Слові гетьмана Богдана” – монологи із глибини століть славних лицарів національно-визвольної боротьби під проводом Б.Хмельницького. Перед нами оживають Максим Кривоніс, Данило Нечай, Іван Богун, Богдан Хмельницький – ті, хто життя своє віддав на олтар волі рідного народу. “Сповідаймось, панове-братове, при чесній свічі”, – каже вустами гетьмана Б.Хмельницького поет В.Олійник.

◆ Олійник В. **Хрещена доня Кобзарева** : драма про Т.Шевченка і М.Вовчка / В.Олійник. – Хмельницький : Український клуб, 2017. – 39 с.

Драма “Хрещена доня Кобзарева” (2017 р.) присвячена великій сердечній дружбі двох українських талантів – Тараса Шевченка і Марка Вовчка.

ПОЕЗІЯ, ПРОЗА, ПУБЛІЦИСТИКА ВОЛОДИМИРА ОЛІЙНИКА В ЗБІРНИКАХ ТА ПЕРІОДИЦІ

- ◆ Олійник В. **Вірші** / В.Олійник // Літературна громада. 2018. Т. 1 : часопис Хмельницької міської літерат. спілки “Поділля”. – Хмельницький, 2018. – С. 31-44.
- ◆ Олійник В. **Вірші** / В.Олійник // Нескорена нація : всеукр. збірник : поезія, проза, публіцистика, бардівська пісня. – Київ, 2018. – С. 112-124.
- ◆ Олійник В. **Задзеркальна Україна Павла Гірника** / В.Олійник // Літературна громада. 2018. Т. 1 : часопис Хмельницької міської літерат. спілки “Поділля”. – Хмельницький, 2018. – С. 190-193.
- ◆ Олійник В. **“Моє дитинство з книжкою в портфелі...”** : [вірш] / В.Олійник // Сто поезій ста поетів / упоряд. М.Ф.Федунець. – Хмельницький, 1992. – С. 73.
- ◆ Олійник В. **Музика землі** : [вірш] / В.Олійник // Вітрила-82 : оповідання, вірші, гуморески, переклади, малюнки / упоряд. В.В.Моруга. – Київ, 1982. – С. 64.
- ◆ Олійник В. **Прочитаймо малюкам** : нова “Абетка” Л.П.Савчук навчить найменшеньких дбати про себе й оточуючих / В.Олійник // Подільські новини. – 2007. – 22 лист.
- ◆ Олійник В. **70-річчя поета** : [поет Микола Хоружий] / В.Олійник // Проскурів. – 2017. – 26 січ.
- ◆ Олійник В. **“Спасибі вам за доброту...”** : [вірш] / В.Олійник // Хмельниччина літературна : збірник обласної організації Спілки письменників України. – Хмельницький, 1992. – С. 44.

- ◆ Олійник В. **Творець прибужанської саги** : Василю Горбатюку – 55 / В.Олійник // Проскурів. – 2011. – 20 січ.
- ◆ Олійник В. **Троянда з подільського саду** : [про поетесу Катерину Куян] / В.Олійник // Подільські вісті. – 2018. – 31 трав.
- ◆ Олійник В. **Уроки Стуса** / В.Олійник // Проскурів. – 2018. – 18 січ.
- ◆ Олійник В. **Химерні вірші на “комп’ютері” небес** : [про М.Вінграновського] / В.Олійник // Літерат. Україна. – 2012. – 24 трав.
- ◆ **Володимир Олійник: "Нескорений народ"** : [поезія] // Українське слово. - 2016. - № 50 (14-20 груд.). - С. 14.

В.Олійник серед молоді

МАТЕРІАЛИ ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ ВОЛОДИМИРА ОЛІЙНИКА

- ◆ Відоменко О. **Світло Кобзареві зорі** / О.Відоменко // Олійник В. Під Кобзареві зорею : поезії і переклади / В.Олійник. – Хмельницький, 2012. – С. 3-6.

- ◆ **Володимир Олійник** // Літературна громада. 2018. Т. 1 : часопис Хмельницької міської літерат. спілки “Поділля”. – Хмельницький, 2018. – С. 30-31.
- ◆ **Володимир Олійник** // Нескорена нація : всеукр. збірник : поезія, проза, публіцистика, бардівська пісня. – Київ, 2018. – С. 112.
- ◆ **Володимир Олійник: літературний портрет** : статті, рецензії, відгуки, матеріали до уроків, листи, поезії, бібліографія. – Хмельницький : Евріка, 1999. – 90 с. – (Література рідного краю).
- ◆ **Володимир Олійник. Поет** // Патріоти рідного краю : довідник літерат. спілки “Поділля” / уклад. Г.Ісаєнко. – Хмельницький, 2010. – С. 47-48.
- ◆ Качеровська Н. **“Сповідаймось, панове-братове, при чесній свічі”** / Н.Качеровська // Олійник В. Небесний Ключ Білих Лелек / В.Олійник. – Хмельницький-Київ, 2005. – С. 115-117.
- ◆ Філінюк В. **Сонячнослівної поезії вінок** / В.Філінюк // Олійник В. Вибрані твори. Кн. 1. Поезії, балади, поеми-цикли, пісні, рубаї, вірші, загадки, абетка для дітей / В.Олійник. – Хмельницький, 2008. – С. 5-10.
- ◆ Цюпак О. **Повірмо в Україну молоду** / О.Цюпак // Олійник В. Небесний Ключ Білих Лелек / В.Олійник. – Хмельницький-Київ, 2005. – С. 118-122.

* * *

- ◆ Качеровська Н. **“Бо ти по долі не моя”** : про нову книгу В.Олійника “Русалка з мобілкою” / Н.Качеровська // Фортеця. – 2006. – 26 жовт.
- ◆ Кульбовський М. **Рід, родина, я, сім’я та Україна** / М.Кульбовський // Проскурів. – 2017. – 2 берез.
- ◆ **Премія імені Богдана Хмельницького – найдостойнішим** // Проскурів. – 2016. – 22 верес.
- ◆ Салій І. **Володимир Олійник про 100-річчя Олеса Гончара** / І.Салій // Проскурів. – 2018. – 12 квіт.

З М І С Т

Олійник В. Вічні супутники.....	1
Глибокий лірик і філософ.....	2
Із листів та відгуків.....	14
Про творчість Володимира Олійника.....	15
Кульбовський М. Рід, родина, я, сім'я та Україна.....	15
Філінюк В. Сонячнослівної поезії вінок.....	17
Качеровська Н. “Сповідаймось, панове-братове, при чесній свічі”.....	21
Із поезій Володимира Олійника.....	24
Окремі видання творів Володимира Олійника.....	44
Поезія, проза, публіцистика Володимира Олійника в збірниках та періодиці.....	52
Матеріали про життя і творчість Володимира Олійника.....	53

УДК 012(477.43)

С 45

У біобібліографічному покажчику подано матеріали про життя і творчість подільського поета Володимира Олійника, твори якого є ваговою складовою сучасної української літератури.

Видання адресоване юним читачам, вчителям, бібліотечним працівникам та всім, хто цікавиться літературою рідного краю.

Матеріали обговорені на засіданні науково-методичної ради Хмельницької обласної бібліотеки для дітей імені Т.Г.Шевченка.

Протокол № 7 від 18.09.2018 р.

Матеріал підготувала

Комп'ютерний набір

Дизайн обкладинки

Відповідальна за випуск

Суховірська О.А.

Марчук Л.В.

Богданова О.Г.

Павлович А.Я.

Черноус В.Ю.

В.Олійник – частий гість у закладах міста

